

Når Udvalget for Forretningsordenens betænkning bliver trykt i Folketingstidende, vil man kunne læse et meget interessant bilag om, hvad det her koster, hvad det betyder af muligheder for, hvad Det Radikale Venstre nu kan få af yderligere økonomiske midler, hvad det betyder for Folketingssalen.

Det her er en studehandel. Det er en tuskhandel, som vi i Venstre vil hive frem i lyset til hver en tid, også i valgkampen. Der skal ikke være tvivl om, hvordan Det Radikale Venstre på denne måde forsøger at omgå valgresultatet. Det er pampæri, det er snyd, og vi vil hurtigst muligt få det lovforslag kastet på møddingen, når vi får magt, som vi har agt.

Jeg siger velbekomme.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu ved jeg ikke rigtig, om der er så stor forskel på udtrykket tåbeligt og så det om pampæri og snyderi. Jeg synes nu nok, at sprogbrugen i det sidste er nok så stærk i forhold til det, jeg sagde.

Men jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Tiltuske Venstre sig ekstra pladser i Folketinget fra 1973 til 1975, da man havde 22 mandater, valgte en række ministre uden for folketingsgruppen og dermed fysisk anbragte flere Venstrefolk i Folketingssalen, end mandaterne gav anledning til? Det svar vil jeg gerne have, for i princippet er det jo det samme, der sker nu.

Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Var det tiltusk, var det pampæri, var det snyderi, da Hartling valgte at gøre det? Og vil man love, at man aldrig gør det igen?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Fru Birthe Rønn Hornbech nævner sådan med en håndbevægelse de økonomiske konsekvenser af det her.

Se, de økonomiske konsekvenser i forhold til, hvad der kunne ske under de gældende regler, er ingen. Hvis man er meget nøjeregnende, er det vist endda en lille bitte smule billigere, fordi de stedfortrædere, der kommer ind, ikke vil kunne få orlov ved udsendelse i offentligt hverv, hvor Folketinget vil skulle betale for deres stedfortrædere. Det er faktisk en lille bitte smule billigere.

Man skal være meget nøjeregnende for at få det til at være billigere, men man skal være uærlig for at kunne få det til at blive dyrere – så hellere nøjeregnende.

Jeg synes i øvrigt ikke, at det er klædeligt for Venstre, der selv har medlemmer, som arbejder intenst andre steder, hvor vi, når vi møder dem her som medlemmer, er overraskede over, at de stadig er medlemmer også her, at Venstre tillader sig at smide med så store sten, som man gør i dag. Man bør selv i et glashus.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

I modsætning til andre lande har vi i Danmark den ordning, at medlemmer af Folketinget kan udpeges til ministre. Den ordning er vi fortsat tilhængere af.

Vi har også den ordning, at en statsminister her i landet kan hente ministre ind udefra. Den ordning er vi også tilhængere af. Det er fuldkommen op til statsministeren.

Det, vi vender os imod, er, at man ad bagvejen får folketingsmedlemmer ind, som hovedet ikke er valgt, som ikke har kunnet få det fornødne stemmetal, at man siger, at man ikke kan overkomme det arbejde, som man er valgt til, og derfor vil have mindre arbejde for de samme penge og derved får flere pladser i Folketinget.

Hvad der er endnu værre: Det system er fuldkommen uigennemskueligt; vælgerne kan ikke med den ordning, der nu indføres, vide, hvem der egentlig er folketingsmedlem. For hvis det går, som det gik lige før jul, hvor alt åndede fred og ro, var der pludselig nogle ministre, der ikke var der. Hvis de nu havde haft orlov, var de altså fra den ene dag til den anden ikke ministre mere, men de var pludselig blevet folketingsmedlemmer igen, og nogle andre var røget ud.

Det er jo ikke sådan, at vi skal sammensætte et Folketing. Vi skal sammensætte det, som vælgerne har bestemt.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Det er fantastisk at høre V's og K's ordførere i dag.

Under andenbehandlingen i tirsdags stemte de nej til et forslag om at indføre rimelige pensionsregler for ministre, regler, der for længst er indført for borgmestre, som ikke engang ville ramme de forhenværende ministre, som har fået retten.

Men bjergsomheden i de to folketingsgrupper er for stor; der er for mange, der går rundt og håber en dag at blive minister og derved sikre sig et livsvarigt tillæg til lønnen. Det stemte de to partier imod, forslaget om at indføre rimelige